

במה אשה פרק ששי שבת

עין משפט נר מצוה

פ א מיי פייט מהל' שנת
הלכה יח סגנו לאון סה
טושי'ע א"ח סימן ש' סעף
כב:
פ ב ג מיי' שם הלכה
יג טושי'ע שם סעף
כז:
ד ז מיי' פיי מהלכות
ז טומאת זרע'ת הלכה ח
וטמן עשין רלה:

תורה אור השלם

- 1 וירא מלאך יי אקלי
בלבת אש מתוך הקנה
וירא והנה הקנה בער
באש והקנה איננו אקלי
שמות ג ג
2 ויאמר משה אקרה נא
ויארא את ה' ויאמר אל
הקרב ה' ויאמר אל הקרב
ה' ויאמר אל הקרב ה'
וירא יי כי קר לראות
וירא אליו אלהים מתוך
הקנה ויאמר משה
וירא ה' ויאמר אל הקרב
ה' ויאמר אל הקרב ה'
וירא יי כי קר לראות
וירא אליו אלהים מתוך
הקנה ויאמר משה
וירא ה' ויאמר אל הקרב
ה' ויאמר אל הקרב ה'
וירא יי כי קר לראות
וירא אליו אלהים מתוך
הקנה ויאמר משה
וירא ה' ויאמר אל הקרב
ה' ויאמר אל הקרב ה'

לעני רש"י

קייבל"ש" (קוביל"ש"י).
יחיות.
אישקני"ר (אינקני"ר).
לחרון (חרון).
קרי"ג (קרי"ג).
אנפול"ש (אנפול"ש).
ברעות (תפחות בעור).
מלאות גדולים.

מוסף תוספות

א. וכיון שכן כל אחד
מישראל ראוי לנבך.
ב. כיון שאינו
רשע. יעני"ל. ג. דמירי
בזוגין יקרי' שיוצאין בהן
בני מלכים כגון של כסף
ושל זהב דליכא למיחש
בהו דילמא מיפסיק.
דמסתמא תרעין הן יפה
בשלישאות של כסף. מסי'
לעיל נח.

בני מלכים יוצאין בזוגין מאן תנא ר"ש היא כו'. פי' הקונטרס
אוליכא למיחש דילמא ממייכי זהו ואתו לאתויי וא"ת מכל מקום
ליחוש דילמא איפסיק ואתי לאתויי כדאמרין לעיל גבי עבד דלא ילא
זחומא שזוארו וי"ל דהכא מיירי בתלמיס שזלשלת ללא מיפסיק.

אשתא תילתא לייית שבעה שליוי
משבעה דיקלי ושבעה ^ה ציבי משבעה כשורי
ושבעה סיכי משבעה גשורי ושבעה קטימי
משבעה תגורי ושבעה עפרי משבעה ^ו סגרי
ושבעה כופרי משבעה ארבי ושבעה בוני
כמוני ושבעה ביני מדיקנא דכלבא סבא
ולציידינהו בחללא דבי צוארא בנירא
ברקא א"ר יוחנן לאשתא צמירתא לישקל
סבינא ככולא פורלא וליויל להיכא דאיכא
וורדינא וליקטר ביה נירא ברקא יומא קמא
ליחרוק ביה פורתא ^ז ולימא ^ח וירא מלאך
ה' אליו וגו' למחר ליחרוק ביה פורתא
ולימא ^ט ויאמר משה אסורה נא ואראה למחר
ליחרוק ביה פורתא ^י ולימא ^{יא} וירא ה' כי סר
לראות וגו' א"ל רב אחא בריה דרבא לרב
אשי ולימא ^{יב} ויאמר אל תקרב הלום וגו' אלא
ליומא קמא לימא וירא מלאך ה' אליו וגו'
ויאמר משה וגו' ולמחר לימא וירא ה' כי סר
לראות ולמחר ויאמר (ה') אל תקרב הלום וכי
פסק ליה ליתתיה ולפסיק ולימא הכי הסנה
הסנה לאו משום דגביהת מכל אילני אשרי הקב"ה שכינתיה עלך אלא
משום דמייכת מכל אילני אשרי קודשא בריך הוא שכינתיה עלך וכי היכי
דחמיתיה אשתא לחנניה מישאל ועזריה ועריקת מן קדמויה בן תחמיניה
אשתא לפלוני בר פלונית ותיערוק מן קדמויה לסימטא לימא הכי בזויה מס
מסייא כס כסייה שרלאי ואמרלאי אלין מלאכי דאישתלחו מארעא דסדום
ולאסאה שחינא כאיבין בוך בוך בזוביך מסמסיד כמון כמדי עיניך ביד עיניך
ביך אתריך בך זרעיך כקלוט וכפרדה דלא פרה ולא רביא כך לא תפרה ולא
תרבה בגופיה דפלוני בר פלונית ^א לכיפה לימא הכי חרב שלופה וקלע
גמושה לא שמייה יוכב חולין מכאובין לשידא לימא הכי הוית דפקיק דפקיק
הוית לימא תבור ומשומת בר מיט בר טמא בר טינא כשמוגו מריגו
ואיסטמאי לשידא דבית הכסא לימא הכי אקרקי דארי ואאויס דגורייתא
אשכחתון לשידאי בר שיריקא פנדא כמישרא דכרתי חבטיה בלועא דחמרא
חטרתייה: ובני מלכים בזוגין: מאן תנא א"ר אושעיא רבי שמעון היא דאמר
^ב כל ישראל בני מלכים הם רבא אמר ^ג באריג בכסותו ודברי הכל:
מתני' יוצאין בביצת החרגול ובשן שועל ובמסמר מן הצלוב משום רפואה
^ד דברי ר"מ וחכמים אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי: ^ה גמ' יוצאין בביצת
החרגול דעבדי לשיחלא ובשן של שועל דעבדי לשינתא דחייא למאן דניים
דמיתא למאן דלא ניים: ובמסמר מן הצלוב: דעבדי לזירפא: משום רפואה
דברי רבי מאיר: ^ו אביי ורבא דאמרי תרווייהו ^ז כל דבר שיש בו משום רפואה
אין בו משום דרכי האמורי ^ח הא אין בו משום רפואה יש בו משום דרכי
האמורי והתניא אילן שמשיר פירותיו סוקרו (וצובע אותו) בסיקרא וטוענו
באבנים בשלמא טוענו באבנים כי היכי דליכחוש חיליה אלא סוקרו בסיקרא
מאי רפואה קעביד כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי כדתניא ^ט וטמא
טמא יקרא ^י הצריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים אמר
רבינא כמאן תליגן כובסי בדיקלא כי האי תנא תני תנא בפרק ^{יא} אמוראי קמיה
ד'ר' חייא בר אבין א"ל ^{יב} כולהו אית בהו משום דרכי האמורי לבר מהני
מי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח ליה על קדקדו ולימא
הכי חד חד נחית בלע בלע נחית חד חד אין בו משום דרכי האמורי
^{יג} לאדרא לימא הכי ננעצתא כמחט ננעלתא כתרם ^{יד} שייא שייא
האומר

הדרן עלך במה אשה

שהיא מרפא יש בו משום דרכי האמורי בתמיה: דליכחוש חיליה. שעל ידי שהוא שמן וכמו רב פירומי נוסרין: דליחזייה אינשי. ולסימנא
עבדי ליה לאודעי דמשיר פירותיו: טמא טמא. הוא ענמו אומר טמא רחוק מעלי: כובסי. אשכול תמרים וסימן הוא שמשיר
פירותיו: צפרק אמוראי. צפרק אחד ^א שגוי צמוספתא דמסכת שבת בהלכות דרכי האמורי: א"ל. רבי חייא לתנא: כולהו איס צבו. כל
השנויות שם אל תטעה לומר באחד מהן אין בו משום דרכי האמורי אלא ככולן אחת שונה יש בו לצד מהני צ' אלו שאפרס לך: מי שיש לו עצם
וכו'. ולחש דננעצתא כמחט אלו צ' לצדס אין בהם: חד חד נחית. לחש הוא: לאדרא. עצם של דג שישב לארס צובע: שייא שייא. לחש אין לו רד:
האומר

לאשתא סילתא. שחפת שלישיה שזאה מג' ימים לג' ימים: סילוי.
ענבים ^א קטנים: ושזעה יצי. קטמים: כשורי. קורות: ושזעה
סיכי. יתדות קייבל"ש צלע"ו: משזעה גשורי. גשרים: ז' סיני.
לנור הדלת חור האסקופה שזיר הדלת סובב צו: קופרי. זפת שזופתין

הספיות: ארבי. ספיות: ושזעה
בוגי ^ב כמוני. גרעני כמון. ל"א בוני
כמון גרסי" מלא אגרופ: ושזעה ביני
מדיקנא דלכא סבא. שזעה נימי
מוקן כלב זקן: אשתא למירפא. חולי
שמחממת וקודחת את הגוף: וורדיני.
סנה: ליחרוק. אישקני"ר כמו
דמיצבל שקרייהו דללו טריפות
(חולין דף ע"ט:). ויאמר משה. משום
קפייה מדוע לא יבער הסנה: יי סר.
שיקור החולי: אל תקרב הלום.
שלא יקרב זה החולי אליו: ליספיה
ולפסיק. סמוך לקרקע. ליתמיה
ישפיל: דמייס. שאתה שפל:
דחמיתא אשתא. שראית האש:
לסימטא. שחין קרו"ג צלע"ו:
בזויה מסמסיה ככסייה. שנות
המלאכים על שם שקורעים
וממסמסים ומכסכים אותו. צו לשון
צובע ^א: מארעא דסדום. כך הוא
הלחש ולא מסדום בל: צוד בוך.
אין לו משמעות אלא כך הוא הלחש:
עיניך בוך. מלאך בוך שלא תלדיס
יותר: אסריך בוך. שלא תרחיב:
קלועט. שנקלט זרעו כשירי צבטו
שלא יוליד: לניפה. חנפול"ש
אכזבועות כך לשון רבי יצחק צדכי
מנחם נ"ע. ולשון רבתי לכיפה למי
שכופפו שד: לימא הכי. לחש
בעלמא הוא: הוית דפקיק דפקיק
הוית. לחש הוא: לית סר ומשומת.
מקולל ושזער ומשומת יחא שד זה
ששמו צר מיט צר טינא: לשידא דיס
הכסא. אס הזיק לימא לחש זה:
אקרקי דארי. צראש הארי זכר:
ואאויס דגורייתא. וצמוטס לציאה
קצצה: אשכחא לשידאי בר שיריקאי
פנדאי. כך שמו: נמישרא דכרסי
צנוניה. צברוגת כרסין הפלמיו:
צנוניה דחמרא חטרסי. צלתי החמור
הלקימיו: מאן סנא. דקתני וכל
אדם ואפילו עני שזישראל: רבי
שמעון. צפרק שמונה שרליס ^א: בני
מלכים. הלכך לעני נמי חזיא ולא
גנותא דידיה דלימתחיא כיוהרא
ושליף אי נמי דמגו דמידוש הוא שליף
ומחוי: צאריג צכוסו. ללא שליף
ליה ומחוי: מתני' דרכי האמורי.
ניחוש הוא וכתבי וצחוקמיהס לא
תלכו (ויקרא יח): גמ' לשיחלא.
לכאז האחן ומולין צאנו: לשיחלא.
יש ששאו כדי שישן יש כדי שלא
ישן: דחייא. של שן שועל חי:
לזירפא. נפח מכה דכל פרולא זריף
והאי נסי לזירפא: שיש צו משום
רפואה. שגראית רפואתו כגון
שמיית כוס ותחזות מכה. ופרכינן
הא אין צו כו' כגון לחש שאין ניכר

הגהות הב"ח
ה' קטני: ר"ח ד"ה ענבים
מיני כמזג גרעני:

גליון הש"ס

גברא ולימא וירא מלאך.
עיין שבעות דף עו ע"ב
תוספת ד"ה אלו ופסיק
דף ק"א ע"א תוספת ד"ה
נפתח: שם אבי ורבא
דארי תירויהו כל דבר
שיש בו משום רפואה. עין
צ"מ דף כו ע"ב תוספת
ד"ה ס"א וצ"מ: שם ברוכי
אית בהו משום דרכי
האמורי. עין שפתי רבתי
סימן מ"ג צ"מ:

רבינו חננאל

בני מלכים בזוגים. אוקמה
רב בוגו ארוג בכסות,
ולדברי הכל כי האי
גונגו שרי. פי' שיהלא,
פצע הארוג. פי' זירפא,
(עפ"כחא) וצביחא. אבי
ורבא דאמרי תרווייהו כל
שהוא משום רפואה אין
בו משום דרכי האמורי.
ידושלמי רבי אבהו בשם
רבי יוחנן כל שרפואה אין
בו משום דרכי האמורי
(כפסא).

בני מלכים יוצאין בזוגין מאן תנא ר"ש היא כו'. פי' הקונטרס
אוליכא למיחש דילמא ממייכי זהו ואתו לאתויי וא"ת מכל מקום
ליחוש דילמא איפסיק ואתי לאתויי כדאמרין לעיל גבי עבד דלא ילא
זחומא שזוארו וי"ל דהכא מיירי בתלמיס שזלשלת ללא מיפסיק.